12/12/2023

Βεροίας Παντελεήμων από Πειραιά: “Έξω από την Ορθόδοξη Εκκλησία πνέουν άλλα πνεύματα, σκοτεινά και δόλια”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Με κάθε επισημότητα τιμήθηκε σήμερα η μνήμη του πολιούχου του Πειραιά, Αγίου Σπυρίδωνα, στον ομώνυμο πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό. Του Αρχιερατικού συλλείτουργου προέστη ο Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων. Συλλειτούργησαν ο Μητροπολίτης Φιλλίπων, Νεαπόλεως και Θάσου κ. Στέφανος και οικείος Ποιμενάρχης, Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ.

Στο κήρυγμά του ο Μητροπολίτης Βεροίας επεσήμανε, μεταξύ άλλων, ότι η Εκκλησία συνεχίζει να καλεί τους αιρετικούς και συνεχιστές του Αρείου να επιστρέψουν στη σωτηρία, γιατί εκεί που παραμένουν η σωτηρία τους τίθεται εν

αμφιβόλω. *“Και εάν το διακύβευμα είναι η σωτηρία του ανθρώπου, η Εκκλησία οφείλει, έχει υποχρέωση, αφενός να ραπίζει κάθε βλάσφημη θεολογική άποψη και δογματική καινοτομία, αφετέρου να στηρίζει τον πιστό διά της μαρτυρίας των θαυμάτων εντός αυτής”*, είπε.

Σε άλλο σημείο υπογράμμισε ότι: *“Η Εκκλησία βάλλεται έσωθεν και έξωθεν· και οι άγιοί μας, ο άγιος Σπυρίδων που σήμερα τιμούμε και πανηγυρίζουμε, μας πληροφορούν διά των θαυμάτων τους ότι «ουδέν Εκκλησίας ισχυρότερον, ουδέν Εκκλησίας θαυμαστότερον, ουδέν Εκκλησίας αληθέστερον, ουδέν Εκκλησίας αγιώτερον». Είναι Αγία η Μία, Καθολική και Αποστολική Ορθόδοξη Εκκλησία, επειδή μόνον εντός αυτής μπορεί να αγιασθεί ο κάθε πιστός, μόνον εντός αυτής θαυματουργεί και θα συνεχίσει να θαυματουργεί και να πνέει αγιαστικά εις τους αιώνας το Πνεύμα το Άγιον. Έξω από την Ορθόδοξη Εκκλησία, στις θρησκείες του κόσμου τούτου, στις εκατοντάδες αιρετικές χριστιανικές παρασυναγωγές, πνέουν άλλα πνεύματα, σκοτεινά και δόλια, πονηρά και ασεβή, ακάθαρτα και αλαζονικά, όπου καμία αγιότης, καμία γνησιότης, καμία κάθαρσις ή φωτισμός ή θέωσις”.*

Το κήρυγμα του Μητροπολίτη Βεροίας:

Πρίν ἀπό λίγες ἡμέρες ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία πανηγύρισε τή μνήμη ἑνός θαυματουργοῦ ἁγίου ἱεράρχου της, τοῦ ἀρχιεπισκόπου Μύρων Νικολάου, ἀπό τόν βίο τοῦ ὁποίου διασώζεται ἕνα γεγονός τό ὁποῖο συνέβη κατά τή διάρκεια τῶν ἐργασιῶν τῆς πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, στήν ὁποία συμμετεῖχε καί ὁ σήμερα τιμώμενος ἅγιος καί θαυματουργός Σπυρίδων, ἐπίσκοπος Τριμυθοῦντος, πολιοῦχος τῆς πόλεως ταύτης.

Ὅταν ὁ βλάσφημος ἐκεῖνος αἱρεσιάρχης Ἄρειος διεκήρυττε ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Πατρός, δηλαδή ὁ Κύριός μας, εἶναι κτίσμα, ὡς τό πρῶτο δημιούργημά του, ὁ ἅγιος Νικόλαος σήκωσε τό εὐλογημένο χέρι του καί ράπισε τό στόμα τοῦ Ἀρείου,

μέ ἀποτέλεσμα νά τοῦ σπάσει ἕνα δόντι.

Στή Σύνοδο ἐκείνη τό χέρι ἑνός ἄλλου ἁγίου Ἱεράρχου προέβη σέ μία πράξη θαυματουργίας, ἐπιτέλεσε ἕνα παράδοξο καί μεγάλο θαῦμα, ἐπικυρωτικό τῆς αἰώνιας ἀλήθειας τοῦ ὀρθοῦ δόγματος τῆς Ἐκκλησίας περί τοῦ τρισυποστάτου χαρακτῆρος τῆς Θεότητος. Ἦταν τό χέρι τό εὐλογημένο τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος πού κρατοῦσε ἕνα κεραμίδι. Τό ἔδειξε ὁ ἅγιος σέ ὅλους τούς πατέρες τῆς Συνόδου, τό σταύρωσε, ἔτσι ὥστε, λέγοντας, «εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός», ἡ φωτιά πού τό εἶχε ψήσει διεχωρίσθη καί ἀνέβηκε πρός τά ἐπάνω, «καί τοῦ Υἱοῦ», τό νερό πού συμμίχθηκε μέ τόν πηλό ἔρρευσε καταγῆς, «καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», ἀπέμεινε στό χέρι τοῦ ἁγίου τό χῶμα, πού μαζί μέ τό νερό καί τή φωτιά εἶχαν φτιάξει ἐκεῖνο τό κεραμίδι.

Καί τά δύο αὐτά ἁγιασμένα χέρια, ἀδελφοί μου, τό ἕνα τῆς ἀδιαπραγμάτευτης ἀγάπης πρός τή δογματική ἀκρίβεια καί τοῦ αὐστηροῦ ἐλέγχου τῶν βλασφήμων πού σχίζουν τόν ἄρραφο χιτώνα τοῦ Χριστοῦ καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἑνότητος, καί τό ἄλλο τῆς ἀδιαπραγμάτευτης ἀγάπης πρός τή θαυμαστή θεία οἰκονομία γιά τή σωτηρία πιστῶν καί ἀπίστων, τά ἀσπαζόμεθα μέ σεβασμό καί δέος, ἔχοντας τήν ἐλπίδα ὅτι οἱ ἅγιοι θά συνεχίσουν νά θαυματουργοῦν μέσα στή Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική, δηλαδή τήν Ὀρθόδοξη, καί μόνον αὐτή, Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Μπορεῖ ἡ χάρις τῶν ἁγίων νά φανερώνεται ποικιλοτρόπως, μπορεῖ ἡ ζωή καί ὁ ἔνθεος ζῆλος τοῦ κάθε ἁγίου νά διαφέρει, μπορεῖ ὁ καθένας νά ἁγιάζεται καί νά ἀνταποκρίνεται μέ τόν δικό του μοναδικό τρόπο στό προσωπικό κάλεσμα τοῦ κοινοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, ὅμως ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία καί μόνο Μία, γιατί Ἕνας καί μόνο Ἕνας εἶναι ὁ Κύριός μας, Αὐτός πού πέθανε γιά ὅλη τήν ἀνθρωπότητα καί καλεῖ στή μία καί μόνη μάνδρα του ἀνθρώπους μέ διαφορετικές θρησκευτικές, γλωσσικές καί φυλετικές καταβολές.

Λέγει ὁ Κύριος: «Ἐγώ εἰμί ἡ Ἀλήθεια». Καί ἐφόσον «Εἷς ἅγιος, Εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός», ἡ ἀλήθεια εἶναι μία. Καί ἐφόσον ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί ὁ Χριστός εἶναι ἡ Ἀλήθεια, ἄρα, ἀδελφοί μου, ἡ ἀλήθεια ὑπάρχει αὐθεντική, μοναδική καί ἀνόθευτη, γνήσια καί σώζουσα, μόνον στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καί πουθενά ἀλλοῦ. Ὅσοι ἀποκόπτονται ἀπό τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἀποκόπτονται καί ἀπό τόν Χριστό καί ἀπό τό φῶς τῆς ἀληθείας του. Μπορεῖ νά κατέχουν ψήγματα τῆς ἀληθείας, ἀλλά τό σύνολο τῆς ἀληθείας τό νόθευσαν μέ τήν πλάνη, τήν αἵρεση, τό ψεῦδος τοῦ διαβόλου, καί δέν μποροῦν νά δοῦν μέ καθαρά μάτια, δέν μποροῦν νά γευθοῦν τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, διότι νόθευσαν τόν γλυκύ οἶνο τῆς ἀληθείας μέ τό ὄξος τῆς δαιμονικῆς πλάνης, ἀπέρριψαν αὐτό πού τούς σώζει, γιατί ἔπεσαν θύματα τοῦ ἐγωισμοῦ τους, τῆς ὑπεροψίας τους.

Ὅσοι ἀπεκόπησαν ἀπό τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, κάποιοι ἀπό αὐτούς συνεχιστές τῆς αἱρέσεως τοῦ Ἀρείου καί τῶν ἄλλων αἱρετικῶν, ὅλοι αὐτοί, ἀδελφοί μου, πλανῶντες καί πλανώμενοι, ἄλλοι περισσότερο καί ἄλλοι λιγότερο, εὑρίσκονται μακράν τῆς ἀποκεκαλυμμένης ἀληθείας καί τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία συνεχίζει νά τούς καλεῖ νά ἐπιστρέψουν στή σωτηρία, γιατί ἐκεῖ πού παραμένουν ἡ σωτηρία τους τίθεται ἐν ἀμφιβόλῳ. Καί ἐάν τό διακύβευμα εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει, ἔχει ὑποχρέωση, ἀφενός νά ραπίζει κάθε βλάσφημη θεολογική ἄποψη καί δογματική καινοτομία, ἀφετέρου νά στηρίζει τόν πιστό διά τῆς μαρτυρίας τῶν θαυμάτων ἐντός αὐτῆς.

Ἴσως κάποιος θά ἐρωτήσει: «Μόνον οἱ ὀρθόδοξοι, ὡς οἱ κατέχοντες τή μία ἀλήθεια, θά σωθοῦν; Οἱ αἱρετικοί πού προανεφέρθησαν ὡς θύματα τοῦ πατρός τοῦ ψεύδους θά κολασθοῦν;»

Κανείς δέν μπορεῖ φυσικά νά ἀπαντήσει σέ αὐτό τό ἐρώτημα, ἐκτός ἀπό τόν ἴδιο τόν δίκαιο Κριτή. Γνωρίζουμε ὅμως πολύ καλά ὅτι ὅσοι σωθοῦν, δέν εἶναι δυνατόν νά μήν ἔχουν στόν Παράδεισο τό ἴδιο φρόνημα καί τήν ἴδια πίστη μέ τόν ἅγιο Σπυρίδωνα, δέν εἶναι δυνατόν νά μήν ἀσπάζονται στόν παράδεισο τό χέρι τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἀλλά καί τά χέρια ὅλων τῶν μέχρι σήμερα ἁγίων τῆς Ὀρθοδοξίας. Δέν εἶναι δυνατόν νά ἐπιμένουν στήν προτέρα πλάνη, νά ἀμφισβητοῦν τή θεότητα τοῦ Χριστοῦ, τή θεότητα τοῦ Πνεύματος, τό ἄκτιστον τῆς θείας ἐνεργείας, τό ἀειπάρθενον τῆς Θεοτόκου ἤ ὅλα τά θεοδίδακτα δόγματα, γιά τά ὁποῖα οἱ ἅγιοι οἰκήτορες τοῦ παραδείσου, μάρτυρες, ὁμολογητές, θεοφόροι πατέρες ἔδωσαν γενναίους ἀγῶνες.

Μή φοβᾶστε καί μήν ντρέπεστε νά ὁμολογεῖτε, ἀδελφοί μου, ὅτι μόνον ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία κατέχει τό πλήρωμα τῆς σεσαρκωμένης Ἀληθείας καί ὅτι σύμφωνα μέ τούς Πατέρες extra ecclesiam nulla salus, δηλαδή ἐκτός Ἐκκλησίας καμία σωτηρία, διότι ἐκτός Ἐκκλησίας δέν ὑπάρχει κανένας ἄλλος Σωτήρας.

Μή φοβᾶστε νά ραπίζετε μέ τόν λόγο τῆς ἀληθείας τήν κάθε βλάσφημη αἵρεση πού συμπαρασύρει ἔξω ἀπό τά σαφῆ ὅρια τῆς σωτηρίας τούς ἀνθρώπους.

«Νήψατε» ὅμως καί «γρηγορήσατε», διότι «αἱ ἀντίδικοι ὑμῶν αἱρέσεις ὡς λέοντες ὠρυόμενοι περιπατοῦσιν, ζητοῦσαι τίνα καταπίωσιν». Γρηγορήσατε, ἀδελφοί, γιατί δέν ἀρκεῖ νά λέμε ὅτι τό δόγμα εἶναι ἀδιαπραγμάτευτο καί ὅτι ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι δέν παρεκκλίναμε τῆς εὐθείας ὁδοῦ πρός τόν οὐρανό. Θυμηθεῖτε ὅτι ὁ Κύριος λίγο πρό τῆς Ἀναλήψεώς του, ὅταν ἔδινε ἐντολή στούς μαθητές του νά πορευθοῦν σέ ὅλα τά ἔθνη καί νά βαπτίζουν εἰς τό ὄνομα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, τούς ἔδωσε καί τήν ἐντολή νά διδάσκουν τούς πιστούς «τηρεῖν πάντα ὅσα» Ἐκεῖνος ἐνετείλατο.

Δέν εἶναι, λοιπόν, μόνο τό δόγμα ἀδιαπραγμάτευτο καί φυλακτέο· εἶναι καί τό ἦθος καί τό βίωμα. Ναί! Διότι ὅλοι οἱ αἱρετικοί ἐξέπεσαν πρῶτα στό ἦθος καί στό βίωμα καί στή συνέχεια ἀποτύπωσαν τήν πλάνη τῶν βιωμάτων τους στή διδασκαλία τους. Ὅλοι οἱ αἱρεσιάρχες ζοῦσαν λανθασμένα τήν ἐκκλησιαστική ζωή καί ἔπειτα ὁδηγήθηκαν σέ λανθασμένες διδασκαλίες πού παρέσυραν καί ἄλλους.

Λέγει ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης: «Ὁ λέγων ἔγνωκα Χριστόν καί τάς ἐντολάς αὐτοῦ μή τηρῶν, ψεύστης ἐστί, καί ἐν τούτῳ ἡ ἀλήθεια οὐκ ἔστιν. Ὃς δ᾽ ἄν τηρῇ αὐτοῦ τόν λόγον, ἀληθῶς ἐν τούτῳ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τετελείωται».

Αὐτό ἔκαναν καί ὅλοι οἱ ἅγιοι, οἱ ὁποῖοι ἦταν σύμψυχοι καί ὁμότροποι στά βιώματα καί γι᾽ αὐτό ἦταν ὁμόφρονες στή διδασκαλία. Γι᾽ αὐτό καί ὁ εὐλογημένος ἀγώνας ὑπέρ τῆς Ὀρθοδοξίας, ὑπέρ τοῦ ὀρθοῦ δόγματος, τελεσφορεῖ μόνο διά τῆς ὀρθοπραξίας, διά τοῦ ὀρθοῦ ἤθους καί βιώματος. Καί ἡ πρώτη καί πιό τρανή ἔνδειξη ὀρθοπραξίας εἶναι ἡ ἑνότητα.

Θέλετε παράδειγμα; Ἐπιτρέψτε μου νά σᾶς ἀναφέρω ἕνα. Δεῖτε ἐκείνους οἱ ὁποῖοι κρατοῦν τήν ὀρθόδοξη διδασκαλία, πιστεύουν τό ἴδιο μέ μᾶς δόγμα, ἀλλά βιώνουν λανθασμένα τήν ἐκκλησιαστική ἑνότητα.

Τί νά τό κάνεις νά κρατᾶς τό δόγμα ἀκέραιο ἔξω ἀπό τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ἐνῶ εἶσαι χωρισμένος ἀπό αὐτήν; «Κρεῖσσον τό μετά τῆς Ἐκκλησίας σφάλλειν ἤ τό ὀρθοτομεῖν ἐκτός αὐτῆς».

Λέγει πάλιν ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης: «Ἐάν εἴπωμεν ὅτι κοινωνίαν ἔχομεν μετ᾽αὐτοῦ», ἀλλά «ἐν τῷ σκότει περιπατῶμεν ψευδόμεθα καί οὐ ποιοῦμε τήν ἀλήθειαν». Καλή καί εὐλογημένη ἡ ἕνωση τῶν πάντων, ὅπως εὐχόμεθα στά Εἰρηνικά τῆς θείας Λειτουργίας, ἀλλά αὐτή προϋποθέτει τήν ἐπιστροφή τῶν

αἱρετικῶν στή σωστική μάνδρα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, προϋποθέτει τήν ἀναγνώριση τῶν φρικτῶν σφαλμάτων ζωῆς καί διδασκαλίας, τή μετάνοια καί τήν αἴτηση συγγνώμης.

Κι ἐμεῖς, λοιπόν, ἄς προσέχουμε, ἄς γρηγοροῦμε· διότι ὅσο καλά καί ἄν γνωρίζουμε τά δόγματα καί τά ὑπερασπιζόμαστε, πάντα ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νά βρεθοῦμε ἐκτός Ἐκκλησίας ἐξαιτίας κάποιας μορφῆς ζηλωτισμοῦ, ὅταν δέν ζοῦμε ἐν τῇ ἑνότητι τῆς πίστεως καί τοῦ εὐσεβοῦς βιώματος τῶν ἁγίων μας.

Κι ἄν κολάφισε τόν Ἄρειο ὁ ἅγιος Νικόλαος, κι ἄν ἔκανε τό θαῦμα μέ τό κεραμίδι ὁ ἅγιος Σπυρίδων, κι ἄν ἀναλώθηκαν σέ συγγραφές ἀναιρετικές καινοφανῶν διδασκαλιῶν οἱ ἀνά τούς αἰῶνες λέοντες τῆς Ὀρθοδοξίας ἅγιοι πατέρες, ὅλα εἶχαν κοινό στόχο τήν ἑνότητα καί τήν εἰρήνη καί τήν πρόληψη ἐρίδων, διχοστασιῶν καί σχισμάτων. Ὁ Ἄρειος ἦταν ἴσως ἀσκητικώτατος· ὁ Εὐτυχής, πού σήκωσε ψηλά τή σημαία τῆς Ὀρθοδοξίας, γιά νά στηλιτεύσει τήν αἵρεση τοῦ Νεστορίου, ἦταν κι ἐκεῖνος ἀσκητικώτατος, ἀλλά ἐξέπεσαν καί οἱ δύο σέ βάραθρα ἀπωλείας, γιατί δέν ἐκόπτοντο γιά τήν ἐκκλησιαστική ἑνότητα. Τήν ἔθεσαν σέ δεύτερη μοίρα, ὅπως καί σήμερα, στήν ἐποχή τῆς εὔκολης προσβάσεως στήν πληροφορία, στήν ἐποχή τοῦ διαδικτύου, εὑρίσκονται πολλοί ὁμόψυχοί τους πού διασπείρουν διχόνοιες καί καλοῦν τούς πιστούς στό ὄνομα δῆθεν τῆς γνησίας Ὀρθοδοξίας νά κτίσουν τείχη, νά ὑψώσουν δίχως διάκριση φωνή διαμαρτυρίας, σχίζοντας τόν ἄρραφο χιτώνα τῆς ἑνότητος.

«Καί νῦν ἀντίχριστοι πολλοί γεγόνασι ... Ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον, ἀλλ᾽ οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν». Ὅλοι οἱ σχίσαντες τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας αἱρετικοί γεννήθηκαν καί μεγάλωσαν ἐντός αὐτῆς, ἀλλά δέν ἦταν γνήσιοι, δέν ἦταν πράγματι «ἐξ ἡμῶν», διότι ἄν ἦταν ἐξ ἡμῶν, «μεμενήκεισαν ἄν μεθ᾽ ἡμῶν», δηλαδή θά εἶχαν μείνει μαζί μας καί δέν θά ἔφευγαν.

Ἡ Ἐκκλησία βάλλεται ἔσωθεν καί ἔξωθεν· καί οἱ ἅγιοί μας, ὁ ἅγιος Σπυρίδων πού σήμερα τιμοῦμε καί πανηγυρίζουμε, μᾶς πληροφοροῦν διά τῶν θαυμάτων τους ὅτι «οὐδέν Ἐκκλησίας ἰσχυρότερον, οὐδέν Ἐκκλησίας θαυμαστότερον, οὐδέν Ἐκκλησίας ἀληθέστερον, οὐδέν Ἐκκλησίας ἁγιώτερον». Εἶναι Ἁγία ἡ Μία, Καθολική καί Ἀποστολική Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ἐπειδή μόνον ἐντός αὐτῆς μπορεῖ νά ἁγιασθεῖ ὁ κάθε πιστός, μόνον ἐντός αὐτῆς θαυματουργεῖ καί θά συνεχίσει νά θαυματουργεῖ καί νά πνέει ἁγιαστικά εἰς τούς αἰῶνας τό Πνεῦμα τό Ἅγιον. Ἔξω ἀπό τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, στίς θρησκεῖες τοῦ κόσμου τούτου, στίς ἑκατοντάδες αἱρετικές χριστιανικές παρασυναγωγές, πνέουν ἄλλα πνεύματα, σκοτεινά καί δόλια, πονηρά καί ἀσεβῆ, ἀκάθαρτα καί ἀλαζονικά, ὅπου καμία ἁγιότης, καμία γνησιότης, καμία κάθαρσις ἤ φωτισμός ἤ θέωσις.

Εἴμαστε κι ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι φτιαγμένοι ἀπό τό ἴδιο ὑλικό τοῦ κεραμιδιοῦ τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος· φτιαγμένοι μέ τό χῶμα καί τό ὕδωρ τοῦ ὑλικοῦ σώματος καί τή

φωτιά τῆς ψυχῆς μας. Δέν θά δοῦμε τό θαῦμα τῆς Τριαδικῆς θείας ἀποκαλύψεως, ἄν μᾶς κρατοῦν χέρια Ἀρείων. Μή γένοιτο νά βρεθοῦμε σέ τέτοια χέρια γεμάτα ἀπό τά αἵματα τῆς Ἐκκλησίας. Νά παρακαλοῦμε νά μᾶς κρατοῦν μέσα τους χέρια ἁγίων πατέρων· τό χέρι τό τρισευλογημένο τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος, πού θά μᾶς ἀποκαλύπτει διά θαυμάτων τήν ἑνότητα τῶν τριῶν θείων ὑποστάσεων καί τήν ἑνότητα τῶν χριστιανῶν ἐν τῇ μιᾷ οὐσίᾳ τῆς Ἐκκλησίας. Νά προσέχουμε πῶς πολιτευόμεθα ἐντός αὐτῆς, διότι «ὁ λέγων ἐν Χριστῷ μένειν, ὀφείλει καθώς Ἐκεῖνος περιεπάτησε καί αὐτός οὕτω περιπατεῖν».

Μέ αὐτές τίς λίγες ταπεινές σκέψεις σᾶς εὐχαριστῶ πού ἤρθαμε νά τιμήσουμε τή μνήμη αὐτοῦ τοῦ σπουδαίου θαυματουργοῦ ἁγίου, ἀλλά καί προσωπικῶς ἐκφράζω τίς θερμές εὐχαριστίες μου στόν Σεβασμιώτατο Ποιμενάρχη σας καί Μητροπολίτη Πειραιῶς κ. Σεραφείμ, ἀδελφό ὁμόψυχο καί ὁμότροπο στήν ἐν Χριστῷ ἀγάπη, γιά τήν καλωσύνη του νά μᾶς προσκαλέσει, τήν ἐλαχιστότητά μου καί τόν Ἅγιο Φιλίππων, στήν ἱερά πανήγυρη τοῦ Ναοῦ σας.

Εἴθε ὁ Πανάγαθος Θεός, τοῦ ὁποίου τήν ἔνσαρκο γέννηση θά ἑορτάσει σέ λίγες ἡμέρες ὁ κόσμος μας, νά χαρίζει σέ ὅλους τό ἔλεος καί τή χάρη του διά πρεσβειῶν τῆς Παναχράντου καί Παναμώμου Παναγίας Μητρός του καί τοῦ ταπεινοῦ ποιμένος τῆς Ἐκκλησίας του, ἁγίου Σπυρίδωνος τοῦ θαυματουργοῦ.

Ἐπιτρέψτε μου, κλείνοντας, νά σᾶς διηγηθῶ ἕνα θαῦμα τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος, τό ὁποῖο συνέβη στόν μακαριστό Γέροντά μου καί νέο πλέον ὅσιο τῆς Ἐκκλησίας μας, τόν ὅσιο Γεράσιμο τόν Ὑμνογράφο, τόν Μικραγιαννανίτη. Τό θαῦμα αὐτό συνδέεται καί μέ τόν ἱερό αὐτό ναό τοῦ πολιούχου σας, ὁ ὁποῖος ἑορτάζει φέτος τήν ἐπέτειο τῶν 150 ἐτῶν τῶν ἐγκαινίων του.

Στή δεκαετία τοῦ 1970 ὁ ὅσιος Γεράσιμος καί ἡ συνοδεία του στή Σκήτη τῆς Μικρᾶς Ἁγίας Ἄννης ταλαιπωροῦντο ἀπό ἔλλειψη ὕδατος, καθώς ἡ περιοχή δέν διέθετε κάποια κοντινή πηγή καί ἦτο ἰδιαίτερα βραχώδης.

Ἀποφάσισαν, λοιπόν, νά φέρουν νερό ἀπό τόν Ἄθωνα. Ἔπρεπε ὅμως νά ἐγκαταστήσουν σωλῆνες μήκους 2,5 χιλιομέτρων, τό κόστος τῶν ὁποίων ὑπερέβαινε κατά πολύ τίς οἰκονομικές τους δυνατότητες. Γιά τόν σκοπό αὐτό ὁ ὅσιος Γεράσιμος ἔκρινε ὅτι πρέπει νά βγεῖ στόν κόσμο νά ζητήσει βοήθεια, μήπως καί μπορέσουν νά συγκεντρώσουν τά ἀπαιτούμενα χρήματα.

Ἦλθε στήν Ἀθήνα, πλησίασε κάποιους ἀνθρώπους πού γνώριζε, ἀλλά δυστυχῶς χωρίς ἀποτέλεσμα. Ἔφθασε καί ἐδῶ, στόν ναό τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος, προσκύνησε τήν εἰκόνα τοῦ ἁγίου καί ὕστερα στάθηκε ἐνώπιόν του, καί τοῦ εἶπε: «Ἅγιε μου, ἅγιε Σπυρίδων, γνωρίζεις τό πρόβλημα πού ἔχουμε μέ τήν ἔλλειψη τοῦ ὕδατος, γνωρίζεις καί τήν προσπάθειά μου. Γεροντάκι εἶμαι κι ἐγώ, ὅπως καί ἐσύ. Σέ παρακαλῶ, βοήθησέ με, κι ἐγώ θά δώσω στό καλογέρι πού ἔχω τό ὄνομά σου».

Ἔφυγε ὁ ὅσιος Γεράσιμος ἀπό τόν ναό καί πῆγε στόν ναό τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων στήν Καλλίπολη, ὅπου ἦταν ἐφημέριος ἕνας φίλος κληρικός ἀπό τή Θεσσαλονίκη, ὁ π. Γαβριήλ ὁ Μεταλλίδης, στόν ὁποῖο καί ἐξιστόρησε τό πρόβλημα πού ἀντιμετώπιζε. Παρών στή συζήτηση ἦταν κάποιος κύριος, ἄγνωστος στόν Γέροντα, ὁ ὁποῖος ὅμως, ὅταν ἄκουσε γιά τήν ἀνάγκη πού εἶχαν τοῦ νεροῦ, καθησύχασε τόν Γέροντα, λέγοντας: «Μή στενοχωρεῖσθε, θά ἀναλάβω ἐγώ τή δαπάνη αὐτή ὁλόκληρη».

Ὁ ἅγιος Σπυρίδων εἶχε κάνει μέσα σέ μισή ὥρα τό θαῦμα πού τοῦ ζήτησε ὁ ὅσιος Γεράσιμος, ὁ ὁποῖος εὐχαρίστησε τόν κύριο πού ἔκανε τή δωρεά καί ἐκπλήρωσε καί τήν ὑπόσχεσή του πρός τόν ἅγιο Σπυρίδωνα, δίδοντας τό ὄνομά του στόν δόκιμο μοναχό πού εἶχε τότε καί ὁ ὁποῖος, ὡς Σπυρίδων πλέον, γιά περισσότερο ἀπό σαράντα χρόνια ἔψαλλε καί ὑμνοῦσε τόν ἅγιο Σπυρίδωνα. Νά ἔχουμε τήν εὐχή του.

ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ